

IRENE HOWAT

Zece fete
care și-au păstrat credința

Traducere de Dana Ciupe

 CASACĂRȚII
Oradea, 2020

Ten Girls Who Didn't Give In © Copyright 2004 Christian Focus Publications

Publicată în 2006 de Christian Focus Publications Ltd.
Geanies House, Fearn, Tain, Ross-shire, IV20 1TW,
Scotland, UK. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Toate întâmplările repovestite în aceste istorisiri sunt bazate pe fapte reale. Autoarea a scris unele pasaje cu amănunte referitoare la copilăria personajelor care nu pot fi cunoscute, folosindu-se de informații suplimentare privitoare la viața de familie, preocupări specifice, mod de trai sau relații pe care le-a preluat din alte biografii sau surse istorice.

Zece fete care și-au păstrat credința

de Irene Howat

Copyright © 2020 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Howat, Irene

Zece fete care și-au păstrat credința / Irene

Howat; trad. de Dana Ciupe. - Oradea : Casa Cărții,
2020

ISBN 978-606-732-164-7

I. Ciupe, Dana (trad.)

929

Traducerea: Dana Ciupe

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabriel

Coperta: Marius Bonce

Desenul de pe copertă (Anne Askew): Radu Clețiu

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea.

Tel./fax: 0259 472 640

Cuprins

Blandina	7
Perpetua	19
Lady Jane Grey	31
Anne Askew	43
Lysken Dirks	55
Marion Harvey	67
Margaret Wilson	79
Judith Weinberg	93
Betty Stam	105
Esther John	117
Întrebări de verificare	129
Răspunsurile la întrebările de verificare	132

Informații despre autoare:

Irene Howat

Irene Howat este o scriitoare de succes, care a câștigat multe premii și care locuiește în Scoția. A publicat multe cărți biografice pentru toate vârstele și este îndeosebi cunoscută pentru cărțile sale biografice. A scris multe cărți despre viețile a numeroși creștini de pe toată fața pământului. De asemenea, a scris și o lucrare autobiografică intitulată: *Pain, My Companion* [Durerea, tovarăsa mea]. Irene este interesată și de pictură, îi place să plimbe câinii și să editeze revista bisericii ei, destinată tineretului, intitulată *The Instructor* [Instructorul].

Blandina

Două fete stăteau la fântână, împreună cu mama lor. Ea aștepta să scoată apă pentru stăpâna ei, iar fetele erau cu ea, căci erau prea mici încă să poată munci.

— Fugiți și jucați-vă până scot eu apă, le-a zis mama, căci după ce îmi vine rândul va trebui să ne întoarcem repede acasă.

Blandina a atins-o pe sora ei pe braț.

— Mâță! a zis ea, și apoi a luat-o la fugă.

Cealaltă fetiță a recunoscut imediat jocul, deși nu era atât de încântată că Blandina voia să joace „mâță”.

„Nu-i deloc distractiv să fugi după cineva care nu poate alerga nici pe departe la fel de repede ca tine”, își zise ea în sinea ei. „Aș putea s-o prind tot timpul, iar uneori chiar încetinesc și mă prefac că nu pot fugi mai repede.”

Dar, după ce se plânse puțin în sinea ei, își veni în fire și intră în joc. La urma urmelor, copiii de sclavi nu aveau oportunitatea de a fugi unii după alții în fiecare zi.

— Acum vine rândul meu! strigă mama Blandinei, ca s-o audă fetele. Vedeți când termin de tras apa și veniți la mine imediat.

Femeia din fața ei umplu cu apă două vedre din lemn și, când le ridică, se clătină puțin sub greutatea lor. Mama Blandinei, care era o femeie puternică și sănătoasă, își umplu repede vedrele, iar când o puse pe a doua jos, fetele erau deja lângă ea.

— Ce fete cumiți sunteți amândouă! zise ea. Una din celelalte mămici a trebuit să meargă să-și caute băiatul, iar apoi să-l târască după ea până acasă! Acum, hai să mergem.

Era un drum destul de lung de la fântână, iar soarele strălucea puternic deasupra lor.

— Aș vrea să nu fie atât de cald, zise Blandina. Mă voi topi toată și mă voi preface într-o baltă uleioasă.

Mama zâmbi și se gândi la ceva interesant să le povestească pe drum, ca fetele să nu meargă atât de încet.

— Știți că există locuri din Imperiul Roman unde este mult mai cald decât aici, în Lyon? Galia (Franța de astăzi) se află între partea foarte caldă a Imperiului Roman și partea răcoroasă.

— Unde este cel mai frig? întrebă Blandina.

— Păi, zise mama ei, tatăl tău vorbea într-o zi cu niște soldați care treceau prin Lyon în drum spre casă, spre Roma. Ei fuseseră trimiși în misiune în nordul Angliei și au zis că acolo e frig și că plouă aproape tot timpul!

— De ce își trimite împăratul soldații atât de departe? întrebă fata.

— Se pare că i-a trimis să construiască un zid prin mijlocul Angliei ca să le arate cine stăpânește acolo!

— Dar cea mai caldă parte a Imperiului unde este? întrebă cealaltă fată.

Acum erau aproape acasă, mergând aproape în pas alergător, ca să nu creadă vreun trecător că lenevesc pe drum.

— Cred că asta ar fi chiar la Roma, zise femeia. Am auzit că vara este groaznic de cald acolo.

Imediat ce intrară în curte, fetele se făcură nevăzute, ca și cum s-ar fi topit efectiv, formând niște pete uleioase pe jos. Copiii de sclavi învățau cum să se facă nevăzuți. Așa se fereau mai sigur de necazuri.

— Sunt îngrijorată pentru Blandina, zise mama în acea noapte, odată ce fetița dormea dusă. Crezi că este un copil sănătos?

Soțul ei arăta la fel de îngrijorat.

— Pare destul de sănătoasă, dar nu aș putea spune că este prea puternică. Deși își dă toate silințele, rămâne fără energie mai repede decât alte fete de vârsta ei. Dar asta, probabil, din cauză că ea este mai mică decât ele.

— Mă tem că nu va crește, zise mama. În această lume dură, nu este loc pentru o fată sclavă care nu-și poate aduna forțele când trebuie să muncească.

— Te îngrijezi prea repede, zise soțul hotărât. Va mai pune kilograme pe ea când va crește și se va mai întrema. Stai numai să vezi.

— Nu este nici deosebit de frumoasă, zise femeia, care parcă voia să-și verse toate necazurile de pe suflet.

Dar, cum soțul nu avea dispoziția necesară să le asculte, conversația se opri la atât.

Mama Blandinei a așteptat într-adevăr, dar tot nu a văzut vreo schimbare prea mare. Da, fiica ei a crescut, dar a crescut cam ca o jirebie. Era destul de harnică și, până la un punct, stăpâna ei nu părea să fi observat că nu era prea puternică. Acest gând era o mângâiere pentru mamă, dar tot se îngrijora.

— Acum ascultă-mă, i-a spus ea Blandinei când era deja destul de mare. Când stăpâna este prin preajmă, tu întotdeauna – dar întotdeauna – să-ți găsești ceva de făcut. Să nu te vadă niciodată că stai degeaba. Știu că uneori te simți obosită și ai nevoie de odihnă, dar să ai grijă să te odihnești când nu te vede stăpâna. Nu va vrea să cumpere mâncare pentru o sclavă ce nu o merită.

Astfel de sfaturi erau necesare în acele vremuri, dar nu făcură altceva decât să-i dea emoții Blandinei. Se uita mereu în jur să se asigure că muncea cu destulă sânguință când o vedea o persoană importantă.

Știm despre Blandina că, pe la optsprezece ani, era deja sclava unei femei creștine. Nu știm cum s-a întâmplat aceasta, dar oare ar fi fost posibil ca femeii respective să-i fi părut rău de Blandina?

— Este timidă și nu foarte puternică, îi spuse stăpâna ei creștină surorii sale. Dar nu te-ai uitat la fața ei? Nu este foarte frumoasă, dar se vede că este de caracter. Apoi, ca o completare, zise: are un fel de tărie de caracter pe care nu o vezi la alte fete de vârsta ei.

Oare faptul că stăpâna ei era creștină să fi constituit circumstanțele favorabile întoarcerii Blandinei la Dumnezeu? Nu știm asta. Dar știm că a învățat despre Domnul Isus

încă din anii adolescenței, hotărându-se să-L urmeze. Odată ce i s-a permis, a început să meargă la întâlnirile celorlalți creștini din Lyon. La aceleași adunări lua parte și stăpâna ei.

În una dintre ocazii, privirea Blandinei s-a întâlnit cu cea a stăpânei, astfel că și-au zâmbit una alteia, fapt pe care Blandina s-a gândit că nu-l va uita niciodată.

— Unul dintre bărbați citea Cuvântul lui Dumnezeu, i-a spus ea unei alte fete sclave când se pregăteau de culcare în acea seară. Citea niște cuvinte așa de minunate, cum nu mai auzisem până atunci. A spus că toți cei ce-L urmează pe Isus Cristos sunt la fel în ochii Lui, că Dumnezeu nu-i vede pe evrei diferiți de Neamuri, sau pe bărbați diferiți de femei...

Ochii prietenei ei se închideau de oboseală, iar Blandina o coti ca să audă totuși cea mai frumoasă parte. Dar, odată ce Blandina își termină relatarea, prietenei ei nu-i mai ardea deloc de somn, atât de uimită rămăsese:

— ...și a zis că Dumnezeu nu-i vede pe sclavi cu nimic mai diferit decât pe cei ce sunt liberi!

— Tu crezi asta? o întrebă prietena ei.

— Da! zise Blandina. Și sunt sigură că și stăpâna crede aceasta căci, atunci când predicatorul a spus aceste cuvinte, s-a uitat spre mine și a zâmbit!

— Spune-i Blandinei să vină să mă ajute, îi spuse stăpâna uneia dintre sclave. Ea face lucrurile așa cum îmi place mie.

Cu trecerea timpului, acest lucru s-a întâmplat tot mai des, până ce stăpâna și Blandina ajunseseră să petreacă

foarte mult timp una în compania celeilalte. Uneori, femeia mai în vârstă îi citea sclavei sale din Biblie! Alteori, și mai surprinzător, stăpâna îi cerea Blandinei să se roage pentru ea. Prima dată când i-a cerut asta, Blandina aproape că a tresărit de surprindere - și poate și de frică. Orice lucru nou, ce nu făcea parte din rutină, îi dădea încă emoții Blandinei.

— Aceste vremuri sunt foarte tulburi, zise predicatorul în fața adunării într-o duminică. Împăratul Marcus Aurelius nu are vreme de creștini. De când a preluat puterea (în 161 d.H.), creștinii au suferit lucruri îngrozitoare. Și am vești pentru voi, frați și surori: se pare că lațul se strânge acum în jurul Lyonului. Eu cred că persecuțiile se îndreaptă spre noi și că unii ar fi posibil chiar să trebuiască să moară pentru Domnul!

Auzind cele spuse, prima reacție a Blandinei a fost acel sentiment cald și plăcut ce îl avea de fiecare dată când predicatorul se adresa adunării cu cuvintele „frați și surori”. Ea era o sclavă, departe de familia ei, dar mica biserică din Lyon era într-un sens foarte real pentru ea familia ei. Abia apoi realizează ea și cealaltă parte a mesajului.

„Unii ar fi posibil chiar să fie nevoiți să moară pentru Domnul...”

Se uită în jur la cei adunați și văzu bărbați înalți și puternici - mulți dintre ei sclavi, la fel ca ea; se întrebă dacă nu cumva ei vor fi primii strânși și condamnați.

— Dar de ce să fie ei? se întrebă ea, întorcându-se singură spre casă. Soldații romani m-ar putea aresta și pe mine la fel de ușor ca pe ei.

Apoi se opri în drum.

— Stăpâna! O, sigur nu o vor aresta pe stăpâna mea! Presupun că îi vor lua doar pe sclavi...

Odată ce s-a dezlănțuit întreaga furie a lui Marcus Aurelius, pentru el nu a mai contat dacă erau sclavi sau oameni liberi acei creștini; el voia doar ca aceștia să fie uciși în moduri cât mai cumplite și mai publice.

— Trebuie să ne rugăm una pentru cealaltă – noi două, îi spuse stăpâna Blandinei când ajunseră la urechile lor veștile despre lucrurile îngrozitoare ce se întâmplau. Suntem surori în Cristos și trebuie să ne ajutăm una pe alta cum putem mai bine.

Blandina s-a uitat la stăpâna ei.

— Ce puternică este! se gândi ea cu admirație în sinea ei, și ce curajoasă! Dacă soldații ar aresta-o, ar merge spre închisoare cu capul sus.

Uitându-se la sclava ei, femeia gândi exact opusul:

— Ce tânără plăpândă este! Mă întreb cum va face față când va fi arestată, căci era sigură că amândouă vor trece prin asta. Voi face tot ce îmi va sta în putință pentru ea.

Mânia împăratului s-a aprins foarte tare și s-a îndreptat cu precădere asupra Lyonului. Soldații romani au măturat fiecare colțișor în căutarea creștinilor și mulți, inclusiv Blandina și stăpâna ei, au fost aruncați în închisoare. În celulă, Blandina arăta și mai plăpândă și mai emoționată decât acasă.

— Roagă-te pentru Blandina, șopti stăpâna ei fiecărei persoane din celulă, pe rând. Roagă-te ca Dumnezeu să îi dea curajul să îndure ceea ce va veni. Roagă-te să nu Îl renege pe Domnul Isus doar pentru a-și câștiga libertatea.

În următoarea dimineață, gardianul închisorii a dat buzna în celulă și a târât-o pe Blandina afară, pentru a merge să fie judecată. Dar n-a fost nevoie s-o târască. S-a dus de bună voie, cu capul sus. Toată ziua, prizonierii s-au întrebat ce se întâmpla cu ea și au fost uimiți când au aflat răspunsul. Blandina îndurase atât de multă tortură, încât călăii efectiv obosiseră și renunțaseră!

— Draga mea copilă, zise stăpâna ei când trupul frânt al fetei a fost readus în celulă pe timpul nopții. O, draga mea!

Cuvintele ei iubitoare erau ca apa rece pentru sufletul Blandinei, care adormi în brațele ei.

În următoarea zi, se întâmplă același lucru. Blandina fu dusă din celulă și acuzată de lucruri îngrozitoare.

— Eu sunt creștină, a zis ea de nenumărate ori, iar noi nu facem nimic rău.

Au continuat să o tortureze toată ziua. Și iarăși a fost dusă înapoi în celulă, unde stăpâna ei aștepta să-i aline rănilile și să se roage cu ea. În ziua următoare, Blandina a fost dusă în amfiteatru împreună cu alți trei creștini, pentru a fi dată ca hrană fiarelor sălbatice.

Cei ce rămăseseră în celulă s-au rugat mai fierbinte ca oricând. La început, animalele nu au mers spre Blandina, dar, până la urmă, a venit și rândul ei, călăii ce o torturaseră bucurându-se că murise. Ceea ce ei nu știau este că fata pe care tocmai o omorâseră era vie în ceruri, fiind în acea clipă mai fericită decât fusese vreodată pe pământ!

Numărul de creștini care se întâlniră în duminica următoare să I se închine lui Dumnezeu fu, desigur, mult mai mic decât în săptămâna precedentă.

— Frați și surori, spuse predicatorul. Săptămâna ce a trecut a fost una îngrozitoare, dar și minunată în același timp pentru noi. Am văzut cum mulți dintre membrii noștri au trecut din moarte în slavă, iar acest lucru este și îngrozitor, și minunat în același timp. Dar nu doar atât, căci am văzut și un exemplu deosebit de curaj creștinesc, ce nu va fi uitat nici peste o mie de ani. Mica noastră soră, Blandina cea timidă și plăpândă, s-a dovedit de un curaj și de o putere ce nu puteau veni decât de la Domnul. Prin moartea ei, a fost pentru noi, ceilalți, un exemplu pe care poate va trebui să îl urmăm și noi într-o zi. Dar, dacă vom fi chemați să fim martiri de dragul lui Cristos, fie ca și noi să fim exact ca sora noastră, Blandina.

— Amin! Amin! spuse fiecare persoană prezentă acolo.

Sunt peste 1800 de ani de când Blandina a murit, neacceptând să-L renege pe Salvatorul ei. Numele ei se găsește în doar câteva pagini ale unor cărți vechi. Dar este bine să începem o carte nouă cu povestirea exemplului ei și astfel să-i păstrăm numele viu și în secolul douăzeci și unu. Această carte relatează povestea vieții a zece fete care au renunțat la viața de dragul lui Cristos. Fie ca ele să fie exemple care să ne motiveze să ne trăim viețile pentru Cristos.